

Glasilno „Slovenskega čebelarskega društva“
za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Društvena naznanila. — J. Lampe: Praktična navodila za avgust. — Hinko Zirkelbach: Zadnji letošnji roj. — Kurbus: Čebelni pik zdravilno sredstvo proti revmatizmu. (Dalje.) — Fr. Rojina: Frank Benton. — Dopisi. — Raznoterosti. — Listnica uredništva.

Društvena naznanila.

Vabilo

k

udeležbi splošne avstrijske čebelarske razstave na Dunaju v letu 1907.

Povodom praznovanja 60letnice vladanja našega cesarja Franca Jožefa I. priredi „Zveza samostojnih deželnih čebelarskih društev avstrijskih na Dunaju“ o Binkoštih 1. 1907., splošno avstrijsko čebelarsko razstavo.

Razstava naj poda pregledno sliko stanja in napredka domačega čebelarstva. Raznim narodom naše lepe domovine se nudi najlepša prilika na tej razstavi postaviti na ogled zanimivosti svojega narodnega čebelarstva, ki bi prišlo do prave veljave prav ob tej priliki. Razstava naj kaže zgodovinsko stran, narodno posebnost, kakor tudi napredek čebelarstva raznih avstrijskih narodov. Prirejena bo v velikanskem obsegu, kakor doslej še nikdar in tudi kmalu ne bo. Poučljiva bo vsestransko in zelo zanimiva. Važna bo pa tudi zaradi trgovine s čebelarskimi pridelki in izdelki v čebelarske namene.

Od razstave so izključena vsa taka podjetja, ki niso pri nakupovanju in razpečavanju čebelarskih pridelkov v posredni zvezi s čebelarji.

Krepka organizacija vseh društev, ki so v „Zvezi“, je že danes porok, da se razstave udeleži kar največ čebelarjev raznih avstrijskih narodov. Prijavila so se že sedaj razna društva.

Vsled tega obelodanimo to vabilo že danes in vabimo vse avstrijske čebelarje, da se ali posamezno ali pa združeno pripravljajo in prijavijo za to razstavo. Prijave je poslati gospodu Hansu Margiolu v Korneuburgu, Gärtnergasse 12, Nižje Avstrijsko.

Ker šteje „Zveza“, ki priredi to razstavo, sedaj 28 tisoč članov, se je nadejati ogromnega števila razstavljalcev. Iz tega vzroka je bilo potrebno že sedaj pričeti s predpripravami.

Tudi vlada je obljubila najizdatnejšo pomoč, da se ta za naše domače čebelarstvo velevažna razstava častno obnese.

Za pripravljalni odbor:

Hans Margiol.

Karel Artmann.

Teodor Weippl.

* * *

Te razstave se bodo udeležila vsa slovanska čebelarska društva. Vsled tega tudi Slovenci ne smejo zaostati. Na tej razstavi naj pokažejo, da so še dandanes gospodarji najboljšega čebelnega plemena. Da pa naše društvo kar najčastnejše nastopi, se naj čebelarji, ki nameravajo razstaviti, pripravljajo že sedaj, sicer zna biti prepozno. Prijave za to razstavo je poslati osrednjemu društvu v Ljubljani, ki bo nato ukrenilo po svoji previdnosti. Upamo, da nas ne bo malo!

V Gorjah pri Bledu se je ustanovila čebelarska podružnica!

Tajništvo.

Čebelarski shodi na Štajerskem:

27. avgusta: Slovenji Gradec, ob 8. predpoldne in ob 2. popoldne.

8. septembra: Sv. Lovrenc na Drav. polju, ob 3. uri popoldne.

10. septembra: Tinje pri Slov. Bistrici, ob 3. uri popoldne.

Natančnejši podatki in morebitne premembe glede začetka, oziroma časa se objavijo v naših navadnih časnikih. — Po dokončanju tukaj naznanjenega se čebelarski shodi za Štajersko zaključijo. Iv. Jurančič.

Praktična navodila za avgust.

(J. Lampe.)

Končana je košnja in končana do malega tudi žetev, poletna paša naših čebelic je pri kraju. Tuintam iztaknejo še kako medečo deteljo, pa to le malokdaj zadostuje za toliko lačnih želodčkov. Zato jim pa previdni čebelar ne pozabi pokladati, da si jih ohrani za jesensko pašo močne in čvrste.

Ta mesec se kaj rade prikažejo roparice, in kako tudi ne, ko so panji napolnjeni z živaljo, paše pa ni. Kdor nima v svojem čebelnjaku brezmatičnih in slabotnih ljudstev, kdor ne hrani tam satovja ali celo medu, kdor ne klade o belem dnevu in pazi, da niti z eno kapljo čebelnjaka ne onesnaži, kdor svojih panjev med letenjem ne odpira, kdor zapaži vsako luknjo in zamaši vsako špranjo v svojem čebelnjaku, kdor nima panjev s previsokimi žreli, pa tudi ne špranjami, pri katerih bi puhtel duh po medu, ali uhajale celo čebele, kdor je žrela s pojenjajočo pašo izoževal in pripiral, temu se ropa ni bati. Kdor pa je na ta ali drug način grešil in s tem roparice privabil, izoži naj prašnico napadenega panja do polovice ali celo toliko, da morejo čebele le posamezno iz panja in v panj. Roparica si namreč ne upa skozi luknjo, v kateri bi se obrniti ne mogla, razen, če je napaden panj že tako oslabil, da se prav nič več braniti ne more. Tak panj je odnesti za nekaj dni v temno klet, na sosedne pa je toliko bolj paziti.

Le močna ljudstva morejo pašo prav izkoristiti. Kak pozen rojček, ki nima niti dela, niti živali dovolj, v teh par tednih jesenske paše na ajdi ali vresju pač ne more čudežev delati in bo večinoma kar bo nabral, sproti porabil. Zato pa združi nekaj dni preden se paša začne, dva ali več takih slabičev v eno močno ljudstvo in ne bo ti žal. Tako se iznebiš starih in slabih matic, omejiš nepotrebno in pozno zaleganje, se izogneš ostudnemu žveplanju, ki bi postalo mesec pozneje neizogibno, in pomnožiš jako izdatno svoj jesenski pridelek medu.

Zadnji letošnji roj.

(Spisal Hinko Zirkelbach.)

Čas kislih kumar je. Vse je na počitnicah ali se pa vsled vročine nikomur nič ne ljubi. Zatorej se nisem čudil, če sem bil dobil namesto težko pričakovanega „Čebelarja“ dopisnico, ki se na nji g. urednik bridko pritoži, da mu sedaj noben zlomek ne pošlje vrstice. Takoj sem se odločil, da mu pomagam iz zadrege ter opišem, kaj se je zgodilo z mojim zadnjim letošnjim rojem, s „trinajstim“. Že samo ta številka ne pomeni nič poštenega.

Čebelar spomladi nestrpno pričakuje čas rojenja, toda kmalu se naveliča posedati cele dneve pred čebelnjakom, in kakor je težko pričakoval tega časa, tako si tudi želi, da ga bi bilo že skoro konec.

Rojev sem imel letos iz 8 nemških panjev 10 naravnih in 3 sem naredil. Težki so bili od 1 kg do 3 kg 20 dkg. Letos nisem bil tako srečen, da bi

enega več ujel, kakor moja „pomočnica“, radi tega, ker sem malo doma. Vedno se je vsak toliko časa pripravljaj, da sem moral preje rad ali nerad oditi po svojem poklicu. Kakor hitro sem odnesel pete, se je pa vsul. Ob nedeljah sem pa zastoj potrpežljivo presedel cel dan pred čebelnjakom. No pa vsled tega nisem bil v skrbeh, saj sem ženko dobro izuril v tem. Vse roje je lepo in pravilno ulovila v vršo, stehala in vsadila v panje, ki sem jih poprej pripravil. Če je bilo semintja kosilo malo prismojeno, ji v tem času nisem zameril, saj roj je več vreden, kakor kosilo. Želodec potrpi, roj pa ne.

Le dvakrat sem bil letos tako srečen, da sem dočakal roj, nek delavnik opoldne in na sv. Rešnjega Telesa dan. Prvega sem srečno ujel v vršo, pri drugem se mi je pa nekaj pripetilo, toda ne smem prehitro povedati.

Nenavadno dolgo, šest dni so prepevale matice v nekem panju ter naznanjale roj. Na sv. Rešnjega Telesa dan zapazim že zjutraj neenavadno izletavanje. Zato sem presedel potrpežljivo celo dopoldne na klopici prod čebelnjakom kljub silni vročini. Zraven sebe sem imel škaf vode, brizgalnico, pečo, vršo, sploh vse, kar je potrebno; dolgčas sem si pa preganjal s smodkami, cigaretami in pipo. Toda minilo je dopoldne, roja pa le ni bilo. Po obedu pa nisem bil več sam pred čebelnjakom. Imel sem dovolj družčine: žena, otroci in dva soseda, pri katerih so imeli doma na kmetih tudi čebele, in se na čebele tudi nekaj razumeta. Okoli 2. ure popoldne so se začele iz prej omenjenega panja čebele nenavadno prašiti, in že sem zagrabil vršo, da jo nastavim. Na prigovarjanje onih dveh, da ni treba ujeti roja v vršo, da je roj boljši, ako se malo spreleti in poraja, ter da se ni bati, da bi ušel, ker je dosti drevja okoli, kamor se lahko usede, sem se končno vdal ter pustil izleteti roj. Nekoliko časa je krožil po zraku, naposled se je pa res usedel na bližnje jabolko. Kmalu je bil v vrši. Lep družček! Takole kako poldrugo kilo že imaš, si mislim, ter ga pustim še nekaj časa v prestrezalu. Medtem grem v čebelnjak, da mu pripravim panj. Komaj pa pridem iz čebelnjaka, hoteč iti po roj, zapazim pri nekem družcu, kateri je bil vsajen pred štirimi dnevi, nenavadno prašenje. Slutil sem, da tukaj nekaj ni v redu, ker je matica vse štiri dni še pela, roj se je pa kar zadaj tiščal. Nekoliko časa postojim in gledam, kaj bo. Nakrat se pa začenjajo iz panja trumoma valiti čebele. Takoj mi je bilo jasno, kaj nameravajo, zato se nisem dolgo premišljal. Zgrabim brizgalnico, ki sem jo imel na vso srečo pri roki ter jih pošteno nažehtam. Brzo so čebele popihale nazaj v panj. Sedaj sem šele tekkel v čebelnjak, odprl panj, in videl, kako je v njem vse vrelo in šumelo. Popihati mi jo je hotel! Najbrže sta bili še dve stranki, ter se nista mogli zjediniti. Voda jih je pa najbrže zjediniła, ker zvečer je že utihnila matica in je roj sedel na satovju ter odslej pridno delal.

Medtem ko sem enega uporneža uganjal in mu pokazal, da je še v moji oblasti, je izza strehe posijalo solnce in lepo obsevalo in ogrevalo roj, ki sem ga imel obešenega na drevesu. Ravno sem hotel iti ponj, da bi ga usadil, kar zaupijejo: „Čebele so zašumele“. Brzo zgrabim brizgalnico, skočim tja, toda bilo je že prepozno. Že se je roj vzdignil ter letel čez

streho. Hočem brizgati, a v naglici sem pozabil napolniti brizgalnico. Da bi le imel v tistem hipu korec vode, pa bi bilo dobro. Še nisem bil zlepa tako uren, kakor takrat, in tudi pogledal se nisem, kako sem napravljen: golorok, slamniki na glavi, ki mi seže čez ušesa, in ne meneč se za ljudi, sem jo tak ubral za njim, kar so me noge nesle ter lučal vanj prst, a vse zastonj. Žena je pa letela za menoj z vodo ter me klicala, toda nisem je slišal, bil sem takrat gluhi! Mahoma mi zmanjka ceste, roj mi jo pa ubere čez Mali graben v mestni log, kdove kam! Žalosten sem se bil vrnil domu ter sem se tolažil s tem, da je bil to zadnji letošnji roj, da sem odslej brez skrbi in da sem vsaj enkrat videl, čeprav v lastno škodo, kako roj popiha. Sklenil sem pa tudi, da odslej ujamem vsakega roja v prestrezalo, če bo le mogoče, kajti: bolje drži ga, kot lovi ga.

Letos kaže letina precej dobro. Da bi le še ajda bila dobra, potem vam pa, g. urednik, že sporočim, kako težke panje da sem imel.

Čebelni pik zdravilno sredstvo proti revmatizmu.

(Govoril pri mesečnem zborovanju »Štaj. čebel. društva« v Gradcu dne 11. februarja 1904 gospod dr. Terč, s čigar privolitvijo prestavlja iz »Steier. Bienenvater« Kurbus.)

Dalje.

Zadnja nimajo po mojem mnenju z revmatizmom nič sličnega, kakor hipno, klimatičnim pojavom pripisano prikazivanje. Že l. 1879. sem dobil tak slučaj v zdravljenju. Dr. G. H. prestal je že l. 1877. hud revmatizem v členkih; vkljub najskrbnejšem zdravljenju ostala mu je srčna hiba (v dvodelnem srčnem zatvoru) in kronični revmatizem v členkih in mišicah; posebno so bili napadeni členki in mišice osredja, tako, da je premikanje glave, oziroma vratnih mišic, in dihanje bilo zelo težko; nepremakljiva prsa so bila kakor železen oklep; tudi hoja je bila naporna. Bolnik je bil slab in vsled bolečin življenja sit.

Ko mu svetujem zdravljenje s čebelnim pikom, pravi: Napravite z menoj kar hočete, saj itak nimam več upanja ozdraveti^a, ter je pustil na sebi eksperimentirati, kakor je sam rekel. Bolnik je dobil prvo poletje 1000 pikov, v jeseni je že lahko hodil daljša pota, pozimi je drsal po ledu in se izborno počutil. Radi slučajnih ponovitev zdravil se je še 2 leti s približno 150 piki na leto. Od onega časa je popolnoma zdrav, srečen družinski mož in zavzema kot šolnik odlično mesto. Pred nekaterimi leti je bojda prestal sedemdnevni revmatizem v nožnih členkih; njegova imuniteta je bržkone uže pri kraju.

Tudi tukaj vam, gospodje, lahko celo vrsto ozdravljenih slučajev navedem; vendar se vzdržim razun enega.

I. P., okoli 60 let star, prehladil se je l. 1883., ker se je bil precej razgret v lahki obleki usedel v odprt voz. Zbolel je na hudem splošnem revmatizmu mišic; členki ostali so zdravi. Notranja sredstva, elektrika, kopanje, nič ni pomagalo; slabotni bolnik ni mogel iz postelje. 12. avgusta sem ga

videl prvič. Bil je suh, ni imel teka, mrzličen in radi vednih bolečin brez spanja; posebno slabe so bile roke, na katerih so nekatere skupine mišic skoraj popolnoma izginile. Ni mogel ne pisati, ne žlice držati; vrhutega mučil ga je še tuintam krč. Pri tej starosti in slabosti ni bila prognoza nikakor ugodna. Po premaganju svojih in tujih pomislekov sem začel s čebelnim pikom, seveda zelo previdno, ter sem se veselil, ko se je po 160. piku otekline pokazala. Po 14 dnevnem zdravljenju prenehala je mrzlica, bolnik je dobil zopet tek ter je začel spati. Bolečine so se dale prenašati. Do 15. novembra dobil je 1000 pikov ter se čisto dobro počutil. Zaostala otrpnenja odpravila so se s faradičnim (električnim) tokom. Drugo leto vzel je ta mož še 100 pikov v svrhu vzdrževanja imunite. Živel je še potem veliko let ter ni bil nikoli več zapadel revmatizmu.

Ravno tako ugodne uspehe je imelo zdravljenje s čebelnim pikom tudi pri kroničnem revmatizmu na večih ali le nekaterih členkih. Izmed mnogih slučajev navedem le nekatere. Sledeči spada k mojim prvim poizkusom.

I. B., 29 let stari železniški ključavničar je zbolel, ko ga je tudi že prej večkrat revmatizem mučil, v začetku maja l. 1879, na obestranskem hudem revmatičnem vnetju členkov v kolenih. Vse zdravljenje v bolnišnici, kakor tudi zunaj nje ni nič pomagalo. Na novega leta dan obiščem bolnika v kletnem stanovanju prvokrat. Bil je suh in slab. Mrzlica se je menjavala s profuznim potenjem. Obe kolena bili ste po eksudatu (gnojenju) močno otekli in zelo boleči. Smilil se mi je (imel je tudi rodbino) ter bil v nevarnosti, da izgubi krub. Začel sem, akoravno v zimi, s čebelnim pikom ter mu dal do 17. prosinca 76 pikov. Uspeh se je pokazal malenkosten, reakcija pa prav nobena. Radi hudega mraza moral sem do 6. sušca prenehati; med tem časom rabljena sredstva niso nič pomagala. Do 26. aprila dobil je 250 pikov, po 90. je šele otekel. Že koncu aprila je lahko zapustil tuintam posteljo; zdravljenje se je do konca maja nadaljevalo. 1. junija nastopil je lahko svojo službo. Kadar je imel čas prihajal je k meni ter si pustil do konca novembra radi imunite še 1100 pikov dati. Leta 1885. zbolel je zopet po močnem prehladu na revmatičnem vnetju srčnika. V 14 dneh je dobil zopet 100 pikov, je popolnoma okreval in ostal od tistega časa zdrav.

Sledeče bolezni vam nočem zamolčati, ker je eden najtežjih slučajev in kaže, kaj se v najslabšem slučaju s čeb. pikom lahko doseže.

Gospa M. I., takrat 42 let stara, je bila, ko je prišla l. 1886. k meni, uže 6 let bolna. Iskala je zaman pomoči pri zdravnikih in kopaljščih ter konečno bila slika istinitega hiranja. Suha je bila kakor kostenjak, skoraj vsi členki so bili odebeleli, otekli in skrivljeni. S težkočo in s hudimi bolečinami se je vlačila od postelje do stola ter prebila dolge noči brez spanja. Gotovo sem moral imeti tukaj poseben pogum začeti s čeb. pikom. Do konca oktobra tistega leta je dobila 1700 pikov. V dobrem stanju in brez bolečin je zapustila Maribor. Prihodno pomlad je dobila še 300 pikov. Postala je cvetočih lic in z uspehi prav zadovoljna. Členki so ji sicer ostali skrivljeni, vendar je hodila, četudi težko. Do danes ne čuti nobenih bolečin ter le obžaluje, da se ni pred začela s čeb. pikom zdraviti.

Veliki napredek v medicini odkril je tudi takoimenovane revmatične bolezni. Neka težka, posebna in redno kronična, pod imenom „zakrivljajoči protin členkov“ (sedaj rheumatoide Arthritis) znana bolezen, se je izločila od pravih revmatičnih bolezni. Nobeno zdravilo se je ne prime; splošna hromota in dolgoletno hiranje je usoda onega, katerega ta bolezen napade. Vendar tudi to bolezen čebelini piki ozdravijo, če se pravočasno začne.

Od družih, prej z uspehom zdravljenih in trajno opazovanih slučajev omenim kratko le enega, ki je na vsak način tipičen, in za katerega mi je žal, da ga nisem koj od začetka na kaki kliniki izvajal. Lahko se mi danes kdo posmehuje, a prihodnost bo za me pričala.

38 let stara gospodična Josipina G. je dobila brez mrzlice mesca svečana 1900 prve otekinaste odebeline in oteklina skoraj v vseh členkih na prstih; polagoma so zboleli tudi členki na rokah in nogah in potem tudi oni osredja; k tem se je pridružilo hudo zbadanje v prsih in dihavica. Bolnica je morala mnogokrat v posteljo; začetkom l. 1902 bilo ji je mogoče iti le še z veliko težavo in hudimi bolečinami na ulico. Vse običajno zdravljenje, tudi z vročim zrakom, bilo je brezuspešno.

Po dveletni bolezni je prišla k meni koncem sušca l. 1902. Bolnica je bila slabokrvna in suhata; skoraj vsi členki na udih, posebno gornjih, so bili odebeleni in boleči; členki na rokah so bili že karakteristično kviško vpogneni, lahti se niso dali več stegniti in tudi kolena sta se včasih krčili; v desni prsni votlini je bilo že precej eksudata, v vodi vedno in mnogo beljakovine. H koncu sušca je dobila prve pike; prve in majhne oteklina so se pokazale še le po 300. piku; zopet so ponehale ter se zopet pokazale. To preminjanje je trajalo do začetka novembra; dobila je 5600 pikov. Med zdravljenjem vračajoče se bolečine so bile zmiraj lažje in krajše. Radi trajne imunitete sem ji dal še čeb. pikov, tudi če se čez tedne bolezen ni ponovila.

(Konec prihodnjič.)

Frank Benton.

(Fr. Rojina.)

Dne 29. junija t. l. je prekoračilo število udov čebelarskega društva prvi 1000! Uredniku se je sanjalo že pred leti, da se bo tako zgodilo, čeprav ni mislil takrat, da se mu bodo te lepe sanje tako kmalu uresničile. K temu je največ pripomogel neumorni pionir v čebelarstvu, potovalni učitelj gospod Jan. Jurančič, čegar marljivost presega celo ono čebel. Zato ti bodi, dragi Janik, z moje strani na tem mestu izrečena najprisrčnejša zahvala, pa tudi vsem drugim, ki so pripomogli društvu tako visoko dvigniti. To je bil zame lep dan!

Pa kakor pravi pregovor, da nesreča ne pride nikoli sama, tako je tudi gotovo, da veselje ne pride samo. In res mi je prinesel že 13. avgust zopet izredno srečo, o kateri bom takoj kaj več omenil, in da bo kupa veselja do

vrha polna, od takrat še čebele berejo, nosijo, vlačijo, vlivajo tako, da ne morem od njih; vedno in vedno je treba razširjati prostor v panjih, devati nastavke, jih od zadej in spredaj gledati ter najpridnejše letavce zaznamovati. Saj sami po sebi, dragi čebelarji, veste, da ni lepšega časa, kot ob ajdovem, in pravi čebelarski patrijot ne izdrži v sobi, če čebele lete, da se kar čebelnjak trese. In tak čebelarski patrijot sem najbrže tudi jaz, ker me živ krst ne pripravi do tega, da bi moral delati v sobi ter da bi se vsaj v počitnicah ne nagledal čebel do sitega. Ta čas tudi „Čebelar“ občuti. Pozimi ima on najboljšo pašo, a sedaj, ko jo imajo čebele, pa on „brundo tolče“ — (ne vem kje sem že ta izraz za stradanje pobral). Če je že Velikišmaren, in imam tri tiskane strani „Čebelarja“, ni mogel petega avgusta iziti, to je, menim, tako jasno kot beli dan. Oh, da bi mogel jaz čudeže delati!

Toda preidimo že skoraj na zgoraj omenjeni 13. avgust. Taisto popoldne sem ravno premišljeval kaj bo, če se mi odvzame mastna služba uredništva, ker „Čebelar“ še ni izšel, in par stavkov Janševe knjige sem prestavil za novo izdajo, ki izide tja na jesen, kar priteče naš Natka od čebelnjaka in pravi: „Ata, dva gospoda gresta k nam!“ Prav, sem si mislil, kdo neki bo prestavljal Janša, ki zasluži, da se peča ž njim človek, ki je veselega srca, a ne otožnih misli, kakršnih sem bil jaz glede uredništva. K čebelnjaku me je pa že itak mikalo, ker je sinček že večkrat prišel pod okno vprašat, če bom že skoraj nehal pisati, da mi bo nekaj pri svojem prvcu pokazal.

Kar potrka nekdo na vrata. Prorrosto! — In že stoji pred mano majhen, priletan možiček zagorelega obraza in malih, že sivih brkic, za njim pa mladenič kakih 25 let. Starejši mi poda molče vizitko: **Frank Benton**. „O, sveti Ambrož, ali je to mogoče? — mi zašepeta vzradoščena duša, — glej, nevredni urednik, tega nisi zaslužil, da gledaš tega slavnega moža iz obličja v obličje. Ker mi je v prvem hipu od začudenja kar sapo zaprlo, vprašam čez nekoliko trenutkov: „Frank Benton, ta slavni čebelar iz Amerike?“ „Da“, odgovori, „Frank Benton sem, čebelar tudi, iz Amerike tudi, samo „slavni“ izpustite, pa imate pravega Bentona pred sabo; ta tukaj pa je moj sin Rudolf tudi že učitelj čebelarstva.“ — — — — To popoldne smo sedeli štiri ure pred čebelnjakom, drugi dan je prišel že ob devetih k nam, in popoldne smo bili zopet do petih skupaj, in če pomislite, dragi čebelarji, da si imamo pravi čebelarski patrijoti med sabo celo več povedati, kot najhujši lovci, potem sklepate lahko, da se je v tem času mnogo govorilo. Vsega ne morem spraviti v „Čebelarja“, a kar bom povedal o Bentonu, njegovem delovanju in popotovanju, bo marsikoga zanimalo, zlasti ker našim udom ta slavni čebelar ni neznan, ker se je v „Čebelarju“ že dokajkrat govorilo o njem, posebno v prejšnjih letnikih. Največkrat ga je omenjal g. Ivan Lampe, ki je bil Bentonov čebelarski sosed, ko je ta na Hujih pri Kranju čebelaril, pa tudi g. Peter Pavlin, ki mu je bil sosed v Ljubljani. Razen tega, kar bom v nasledujem članku navel, boste zvedeli najbrže tudi še kaj družega, kar je govoril z g. Ivanom Lampetom in g. Bukovicem, ki sta se tudi z njim sešla. Res je to: enake ptice skupaj lete!

(Dalje prih.)

Dopisi.

Iz Preddvora. — Dne 29. junija, sv. Petra in Pavla dan, vršil se je tukaj čebelarški shod z namenom, ustanoviti čebelarško podružnico. Zanimanje za ta shod bilo je obče, kar je zlasti pokazala tako obila udeležba, kakor si jo gospoda prireditelja gotovo nista domišljevala. Čebelarjev in za čebelarstvo vnetih poslušavcev zbralo se je nele iz občine Preddvor, ampak tudi iz vseh sosednih občin toliko, da je bila obširna dvorana v gostivni pri „Selanu“ natlačena. Med udeleženci se je nahajala tudi todokoli znana 84 let stara ženica Apolonija Lap, kjer pri hiši čebelarijo že čez 100 let v večjem ali manjšem obsegu, a omenjena ženica sama že čez 30 let le bolj v zabavo in malenkostni pridelek za domače potrebe. Zato bodi omenjeno, da se je med 66 udeleženci samo v posvetovavni sobi nahajal tudi še marsikak drug čebelar, podoben omenjeni ženici, zanašajoč se, da jim bodeta navzoča gospoda povedala kaj v zabavo. Toda temu ni bilo tako. Ko začne gospod tajnik A. Bukovic razmotrivati čebelarstvo z vse družega stališča, zlasti poudarjajoč „kranjski panj“, je sledilo ljudstvo z vidnim zanimanjem njegovemu poljudnemu predavanju, kojemu je pridjal marsikaj kmečkemu stanu koristnih in umestnih opazk. — Nato se oglasi k besedi strokovnjak v čebelarstvu gospod nadučitelj Fran Rojina, ki naglaša, da je čebelarstvo res za slehernega lepa zabava, kranjskim čebelarjem pa ne sme biti samo v zabavo, ampak isto si morajo izkoristiti tudi v gmotnem oziru. Določno je načrtal pot, ki naj jo krenejo naši čebelarji, da ne bo narava zaman ponujala iz milijard cvetov svojih sladkih darov, da bodo pa tudi čebelarske pridelke spravili po primernih cenah v promet. Zato predlaga, naj se vsi tukajšnji čebelarji priklopijo podružnici za Kranj in okolico, ki bo pričela čebele svojih udov že prihodnjo spomlad sama razpečavati. Tega bi sicer ne bilo treba, ko bi čebelarški trgovci drug pred drugim ne tlačili cen, da se nam tuji lahko smejujejo, in se tudi, ker dobivajo naše čebelno pleme neprimerno ceneje kot laško ali kako drugo. Podružnica pa bo gledala tudi na to, kakšno blago bo oddajala. Na sv. Jožefa dan bo vsakoletni občni zbor podružnice, in takrat bo vsak ud naznanil predsedniku število panjev, ki jih namerava prodati. Potem pa bodo šli nekateri zanesljivi in izkušeni čebelarji pregledat za prodaj namenjene plemenjake, jih zaznamovali, in kadar se bo naznanilo, pripeljali jih bodo čebelarji na postajo v Kranj. Brezštevilne podružnice raznih čeških, nemških in drugih čebelarskih društev potrebujejo na tisoče panjev, ki jih skupno naročujejo, in mi jih bomo skupno prodajali. Podružnica pa bo jemala panje le od svojih udov, in ko bodo drugi čebelarji-neudje videli, koliko dražje jih prodajajo naši udje, bo vsak toliko previden, da bo pristopil k društvu. Gotovo bo na ta način prišel čas, ko se bodo zbrali pod okrilje čebelarskega društva vsi, prav vsi čebelarji, in takrat bo prišla vrsta na čebelarje, da bodo določevali cene sami, in ne razni medarji in drugi, kot se godi to zdaj, žalostna nam majka! Nek čebelarški prekupovavec, kateri je pri čebelah temeljito obogatel, je poizkušal zagovarjati stare zlate čase, ki so bili zlati le za druge, katerim so bili čebelarji samo „molzne krave“, a kaj

mu je pomagalo, ko smo bili pa vsi brez izjeme na strani predgovornika. — Po živahnem razmotrivanju različnih v to stroko spadajočih vprašanj se vpiše članom čebelarke zadruga častno število ter izkaže s tem najlepšo zahvalo obema prirediteljema shoda na njih poljudnem in koristnem predavanju.

Rudolf Završnik, nadučitelj.

Iz Oseka na Vipavskem. — Sem slišal, da je Vipavska dolina najboljši košček cele Avstrije, da se cedi po nji med in mleko, kot se je to baje godilo v obljubljeni deželi. To bi bilo skoraj vse res, da ne bi bilo burje, a ta nam uniči čestokrat veliko poljskih pridelkov, in tudi našim ljubim čebelicam dela veliko preglavice in škode.

Ko sem v 4. številki letošnjega „Čebelarja“ povedal, kako sem čebele prezimil, sem tudi obljubil, da sporočim še njih nadaljnje razvijanje. 27 plemenjakov mi je dalo 52 rojev, ki jih je nekaj skupaj sedlo, nekaj družcev in trekovcev sem pa sam združil. Prvi roj je izletel 15. maja, 18 dni pozneje kot lani, kakor sem svoječasnoro poročal. Prvi roji so mi brez izjeme vsi naredili satje od konca do konca, najkasnejši in najmanjši pa tudi čez polovico panja in bo slehern dober za plemenjaka. Dasi je bila zgodnja spomlad, kot povsod na Kranjskem, tudi pri nas zelo neugodna, so vendar akacija, travniki in kostanj čebele tako vzdignili, da so povoljno rojile, roji pa so dobili čez potrebo v gozdu in po višjih planinah; zlasti letos ob tej hudi vročini se po jelkah in smrekah méd v pravem pomenu besede cedi. Zaključujem ta skromni dopisek s trditvijo, da je letošnja čebelarska letina izmed najboljših, kar se jih kot star mož vem spominjati, ter z željo, naj bi se tako sladko godilo vsem našim društvnikom!

Jožef Faganel, čebelar.

Raznoterosti.

Besne čebele. V nekem kraju pri Trutnovu na Češkem se je pripetil sledeči skoro neverjetni slučaj: Bila je procesija sv. Rešnjega Telesa. V ulnjaku, stoječem ob cesti, kjer se je pomikala procesija, so postale čebele divje ravno ko je šla procesija mimo. Čebele so se zagnale v ljudi in jih začele strašno pikati. Kdor je mogel, je bežal, in v trenutku je bila procesija razpršena. Ženske in otroci, ki niso mogli bežati, so popadali na tla in bili grozno opikani. Mnogo žensk je omedlelo. Nekatere so bile po štiridesetkrat pičene. Čebele so se v rojih vrgle na vsakogar, ki je prišel mimo. Ljudje so se od bolečin kar valjali po tleh. Tudi živini razburjene živalce niso prizanesle. Nekaj psov in kokoši so opikale do smrti. Ker je bila huda vročina, bi bil položaj za vso okolico še nevarnejši, da ni popoldan začelo deževati, kar je čebele pognalo v ulnjak.

Drage čebele. Leta 1859. je pripeljal M. Harbison z velikimi težavami prve čebele v mesto San Francisco ter prodajal potem čebelna ljudstva po 100 dolarjev, torej skoraj po 500 K našega denarja.

Mojster Blek in njegov vajenec sta sedela na trinogatih stolcih in krepko nabijala po podplatih škornjic. Kar se začne poba med seboj navihano smeјati.

Blek: „Zakaj se smeјiš, nepridiprav?“

Poba: „Ha, ha, ha! Nekaj se mi je sanјalo.“

Blek: „Kaj pa tacega? Poveј!“

Poba: „Ne morem!“

Blek: „Ne moreš? Ti ušivec, čakaj izvlekel ti bom pri ušesih.“

Poba: No, če že le hočete vedeti, sanјalo se mi je o vas in meni. Oba sva nekam padla: jaz v gnojnico, vi pa v med.“

Blek: „Tako se tudi spodobi, da padeš ti v gnojnico in jaz v med.“

Poba: Pa še ni bilo konec.“

Blek: „No, kaj sva pa potem storila?“

Poba: Drug družega sva oblizala; jaz sem lizal med, vi pa gnojnico.

Blek: „O sakra! Na, paglavец!“ — In zdaj, zdaj je začela plesati kneftra po pobu, da je odskakoval od stolca. Od takrat pa ni več pravil takih in podobnih sanј, saj ga pa mojster v svoji previdnosti tudi več povpraševal ni

Koristna čebelarска pravila za začetnike podaja „Renski čebelarски list“: 1. Začni čebelariti z malim številom panjev ter jih polagoma razmnožuj! 2. Ne odpiraj panjev po večkrat na dan! 3. Ne poizkušaj iznajti novega panja! 4. Ne misli, da takoj vse znaš, sicer boš napravil, ko se najmanj nadejaš, največje napake. 5. Ne poizkušaj vseh čebelarских novotariј! 6. Ne prodajaj pridelanega medu tujcem, če ne veš, da so pošteni! 7. V svojem medu ne trpi nikake nesnage. 8. Ne prodajaj slabega blaga, četudi ceno, temveč vedno najboljše in najizbraneјše!

Urednik „Čebelarja“ pa pristavlja še eno točko: Odkrij se, kadar greš mimo čebelnjaka, in če je lep, se mu tudi prikloni, seveda, če se hočeš.

Listnica uredništva.

Gospod A. F. v I.: Ce je vse tako, kot ste opisali, ste lahko brez skrbi. Preberite natančno članke o gnilobi, ki so bili pred nedavnim časom priobčeni v »Čebelarju«. — Gosp. F. P. v N.: Nikakor ne! — Gospod A. Ž. v I. B.: Dozdaj je bila todokoli ajdova paša prav dobra, že šest let ne tako. — Zdravo!

Slovensko čebelarско društvo v Ljubljani

prodaja

stareјše letnike „Slovenskega Čebelarja“.

Cene so: Nevezan letnik (1—6) po **2 K**; v krasne izvirne platnice vezan po **3 K 30 h**; same platnice so po **80 h**. — Pošilja se poštnine prosto. — Lanski letnik je pošel.

Čebelnjak

3 1/2 m dolg, 2 m širok in 2 m visok, nekaj nemških pokončnih in podolžnih panjev, kranjske panje in panje s satniki nemške normalne mere ima na prodaj

Franc Unger v Spodnji Šiški pri Ljubljani.

Cena po dogovoru.

Čebele kupuje

M. Ambrožič v Mojstrani na Gorenjskem.

Prodaja pa isti umetno satovje iz pravega čistega voska po najnižji ceni.

Semena rdeče detelje (inkarnat), esparsete, facelije,
ranjak ali uročnik (Tannen- oder Wundklee)

zelo medunosne cvetlice prodaja

J. KORDIŃ v Ljubljani.

Velikanska pesa

(kvedlinburška)

kraški in ameriški grah, ruski lan, vse vrste detelje, posebno za čebelno pašo, „Facelija“ in „Esparsetta“; vse vrste travnih semen za napravo ali izboljšanje senožeti, kakor tudi vse vrste zelenjadi, zajamčeno kaljive pri

Peter Lassniku, Marijin trg v Ljubljani.

Zaradi preosnove svojega čebelarstva prodam

160 malo rabljenih Gerstungovih panjev

s predno dvojno steno, vratmi in pokrovom, vse iz 3 cm debelega smrekovega lesa, zunaj barvani, znotraj napojeni s karbolinejem, z mediščem, mrežastim okencem, balonom, 2 slamnatima blazinama, brez satnikov po K 9.—, brez medišča in blazin pa po K 7.—.

Panji so cinkani in sploh skrajno trpežno napravljeni. Prilika je tedaj ugodna za onega, kdor se hoče s panji preskrbeti.

Anton Žnideršič, Il. Bistrica.

Udnina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo upravništvu „Slovenskega Čebelarja“ v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“ Fr. Rojinu, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.